

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. L.**, zast. Mgr. Michalem Hubáčkem, advokátem, se sídlem Jakubské náměstí 109/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2023, č. j. JMK 166447/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2024, č. j. 41 A 4/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2023, č. j. JMK 166447/2023, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3. 8. 2023, č. j. ODSČ-40320/23-31, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se žalobce podle rozhodnutí prvoinstančního orgánu dopustil dne 16. 1. 2023 v 18:00 hod., kdy jako řidič motorového vozidla tov. zn. Iveco Daily, RZ X v Brně na křižovatce ulic Ostravská a Olomoucká ve směru do centra města nerespektoval světelné signalizační zařízení a předmětnou křižovatku projel rovně na červený signál „Stůj!“, který mu přikazoval zastavit vozidlo.

[2]Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 6. 2024, č. j. 41 A 4/2024-28, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel přímo k otázce přijatelnosti v kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za přijatelnou, neboť se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud na základě dále uvedeného nesouhlasí.

[8] Stěžovatel v první řadě namítá, že ve skutkové větě obsažené v prvostupňovém rozhodnutí je uveden nesprávný časový údaj spáchání přestupku (18:00 hod.). Důkazní prostředky spáchání žádného přestupku v tomto čase neprokazují. Krajský soud dal stěžovateli zapravdu, že ke spáchání řešeného přestupku nedošlo v 18:00 hod., jak uvádí výrok prvostupňového rozhodnutí, ale až v 18:02 hod., jak vyplývá ze správního spisu. Shledanou vadu však nepovažoval za natolik závažnou, aby na základě ní zrušil rozhodnutí žalovaného (viz bod 33.).

[9] Stěžovatel s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nadále zastává názor, že rozhodnutí žalovaného mělo být s ohledem na nedostatečnou specifikaci přestupku zrušeno. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z uvedeného usnesení nevyplývá, že takto nepřesné časové popsání skutku má vést automaticky ke zrušení příslušného rozhodnutí. Rozšířený senát v něm pouze vysvětlil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (přestupku) musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí o přestupku je proto nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen

pokračování

konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 6 As 189/2016-24). V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, pak Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“

[10] Stěžovatel pomíjí, že ve svém odvolání časový údaj uvedený ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí nerozporoval. Naopak uvedl, že: „[p]ovažuje za nesporné, že dne 16. 01. 2023 v 18:00 hod. projíždělo motorové vozidlo, přesněji dodávka bílé barvy v Brně na křižovatce Ostravská a ulice Olomoucká, ve směru do centra města, kdy jeho řidič nerespektoval světelné signalizační zařízení a ...“. Zřejmě proto žalovaný předmětné pochybení svým rozhodnutím nenapravil, přičemž se zaměřil na vznesené výtky. Obdobné vyjádření přitom stěžovatel uvedl i v žalobě (část III.) a až následně v ní správnost časového údaje rozporoval.

[11] Podle Nejvyššího správního soudu není pochyb o tom, jaký konkrétní skutek byl předmětem řízení o přestupku (byť k jeho spáchání podle kamerového záznamu došlo skutečně až v 18:02 hod.). S ohledem na uvedené proto považuje popis skutku, kterého se měl stěžovatel dopustit, ve výroku prvostupňového rozhodnutí za dostačující z hlediska výše vymezených cílů.

[12] Stěžovatel dále poukázal na to, že závěr krajského soudu uvedený v bodě 27. napadeného rozsudku je nepřezkoumatelný a nemá oporu ve správním spise. K tomu je třeba nejprve uvést, že stěžovatelova obrana proti spáchání přestupku spočívá v tvrzení, že přestupek byl spáchán jiným vozidlem (jiným řidičem), než policisté následně zastavili (vozidlo řízené stěžovatelem). Stěžovatel totiž v daném čase neprojížděl předmětnou křižovatkou, nýbrž zrovna vyjížděl z blízké čerpací stanice, kde před tím stál několik minut. Krajský soud na počátku bodu 27. napadeného rozsudku konstatoval, že již na základě dosud uvedeného považuje záměnu vozidel za vyloučenou. Následně navíc dodal, že jej k danému závěru vede ještě i další poznatek (interval pro světelný signál na následném semaforu), jenž vyvrací verzi stěžovatele. Byť tento poznatek skutečně oporu ve spise nemá, přičemž krajský soud jej opřel (pouze) o logické okolnosti, nejedná se o pochybení, které by bylo důvodné pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že krajský soud verzi stěžovatele již před uvedením svého dodatečného poznatku nepřisvědčil na základě jiných skutečností.

[13] Stěžovatel rovněž namítl, že videozáznam, jenž byl využit jako důkazní prostředek, není celistvý, a není proto postaveno najisto, že policisté skutečně zastavili vozidlo, jímž byl spáchán přestupek. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že videozáznam není celistvý, neboť pochází ze dvou různých zařízení, a to konkrétně z kamery umístěné v policejním vozidle a dále z kamery, již na sobě měl přítomný policista komunikující se

stěžovatelem po jeho zastavení. To, že došlo k zastavení totožného vozidla, vychází z výpovědi svědkyně (přítomné policistky).

[14] I tento důkazní prostředek stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval. Podle něj nelze z výpovědi svědkyně vycházet. Když totiž dotyčná policistka nesprávně uvedla (odhadla), že vzdálenost policejního vozidla činila 15 metrů od místa spáchání přestupku, přičemž se podle stěžovatele jednalo o vzdálenost zhruba 70 metrů, což krajský soud nevyvracel, nelze ji považovat za věrohodnou ani ohledně potvrzení, že došlo k zastavení správného vozidla. Krajský soud se s obdobnou argumentací uplatněnou v žalobě vypořádal v bodech 29. a 30. napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Ani Nejvyšší správní soud tedy neshledává výpověď svědkyně pro danou nepřesnost nevěrohodnou ohledně zastavení správného vozidla.

[15] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy, a správně tedy shledal, že zde není rozumná pochybnost o spáchání přestupku stěžovatelem. Nedopustil se přitom žádného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu